

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНИЖЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издаватель Любомиръ И. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V.

Овај листъ излази на табаку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врете 5, крайц. за трипутъ.

№ 14.

Рукописи Проте Ненадовића.

(продужено)

У то време (1793. год.) био е парохъ старый мой учитель попа Станое и попъ Никола изъ Кршне главе, оба стари и не велике науке, но што се тиче крстити и вѣнчати и друге обреде црвене, то су добро знали и мене у томе поучавали. После смрти попа Станоя отаць мой запои брата његовогъ Пантелию, коя е учио мало у манастиру Студеници, и попа Мату, коя е учио кодъ Светогораца путуюћи. Садъ се мени врло необично учини, како народъ у цркви стои измешато, нитъ се зна, ко е старии ко ли е млађий, нитъ зна, гди стои мушко и женско. И то кадъ дођу къ цркви о Богоявленію, задушницама, Благовѣщенію, Воскресенію, Петрову-дне и свега да рекнемъ 10 пута или мало нешто више на годину, а оно како клепало удари, онда грне савъ народъ у цркву и хоће на вратима да се подави, и ко пре уђе, жена или човекъ, тай напредъ и стои. Ту су измѣшате жене, люди, дѣца и дѣвојке, и у цркви дигне се разговоръ и ништа се нечуе шта свештеникъ изъ олтара чита. Тешко ми е до Бога было, ербо самъ видіо по Срему, како се чиновно по црквама стои, и жене башка а люди башка. То е исто и мой отаць видіо, и гдѣкои нашъ комшия, кои су намъ много помагали, кадъ смо редъ вводили доказуюћи народу. Почнемо се старати најпре кметове и кућне старешине на пољу учти и казивати, како е болъ и за душу полезније, но свакиъ кодъ свое куће да каже: ко годъ пође цркви, было женско было мушко, да слуша попове, и како и гди попови заповеде, онде и онако свакиъ да стои. Мы млађи попови уредимо и како клепало удари, и народъ у цркву поврви, а мы по еданъ станемо на вратима и люде пропуштамо редомъ, старіе напредъ, а жене враћамо да иду на друга западна врата у препрату свою. Кадъ веће сви уђу и люди стану и намѣсте се, а жене у препрати и опетъ почну се разговарати: шта е ово, какавъ е ово новый обичай, те намъ ни у цркву као досадъ не даду нови попови улазити, кажемо мы да уђуте, и кажемо имъ, да су они сви садъ у цркви као на небу, а предъ олтаромъ као предъ самимъ Богомъ, но да стое, ћуте

и слушаю шта свештеници у олтару читаю и проче. — Они истина уђуте на мало, но опетъ, особито жене, почну разговоръ и врву; онда обично мой отаць кадъ е у цркви, опомене народъ и запрети да ћуте. Да видите децо, да е попа цѣлый данъ говорио небы тако ућуткао, као могъ отца неколико рѣчій. Сви уђуте, као да водомъ свакогъ заліешъ. Зато велимъ, нема цркве ни уредбе безъ мирске власти, а ни мирске безъ духовне, треба една другу да подкрѣпљава, ако су раде да обе власти постојане буду. Ако ли една надъ другомъ неко преимућство тражи, то су обе кодъ простогъ народа слабе, и или касно или скоро обе пропаде.

Такођеръ дотерали смо њу у редъ да съ великимъ молчаніемъ иду на целиванъ, најпре стари люди, а после жене по томъ дѣвојке, и све по двое предъ икономъ у еданъ редъ по двапутъ се прекрсте, на десну страну олтара пакъ леву целиваю. Јошъ и то смо уредили и свакиъ свештеникъ свою нурію попише женско и мушко до седамъ година у тевтеръ. И заповѣдимо старешинама (кућевнимъ), да свако мора довести на изповѣсть, а старешина мора најпосле остати. Она два стара (свештеника) изповѣдаю старе люде, а насъ тројца млада учимо децу како се валя крстити, Богу се молити, и отца и майку у руку любити и почитовати, и проче; и кое годъ дете предстане на исповѣсть поредъ његовогъ имена у тевтеру забалежимо крстићъ.

И то могу слободно казати, да у нашој нуріи, сва села, коя цркви у Бранковину иду, нико на какавъ другій судъ ніе ишао, нити е кавге было; све то мы поравнамо и помиримо, увѣраваюћи добре о царству небесномъ, а страшећи эле мукомъ вѣчномъ. Насъ е было у селима коя су бранковичкой цркви долазила, петъ попова, но ни смо дѣлили, него наши нуріяши одъ насъ петъ кога првогъ нађу, зову га те чита молитву или крсти и проче; и свакиъ попа неће рећи: ніе то моя нурія, неђу да те вѣнчамъ, или молитву читамъ — него свакиъ сврши за што се позове, на што заслужи, даде ономе чія е нурія. Мы смо сви свештеници као браћа живили, а народъ насъ е као апостоле почитовао и слушао; тако да су и одъ околны нурія люди долазили и гледали, и цркви ми-

лостинѣ као у монастире давали, а свештеници други одъ насъ обичае примали.

Садъ опетъ да вамъ приповедамъ изъ житія могъ отца. Михалъвићъ натури ђуприю на Саву, топове превуче и на Забрежю шанаць начини. Изађе заповѣсть, да све нахиє одъ Медведника и Мораве, кое су се съ Турцима завадиле, свое фамилиє у ћесарию преселе. (Чете око Београда предводіо є Радичъ Петровићъ, кои є после съ Немцима на Французе као капетанъ воевао и Немешагъ добио, а узъ Карађорђево ратъ све то оставіо и нама у помоћъ дошао). У то време дође маіоръ Лукићъ у Вальво, и на Кличевцу шанаць начини, скупе четнике, (како ми є отаць казивао 1800 момака) кои су шанаць чували и съ Турцима око планина тукли се. Међутимъ Михалъвићъ съ войскомъ оде у Ягодину и заповеди, те мой отаць одведе све оне четнике у Ягодину, и тамо ій у фрайборскій мундиръ обуку, свое оржѣ оставе а шоце узму, па се по томъ опетъ врате на Кличеваць да се екзерцираю. Кличеваць є брдо одъ сѣверне стране више Вальва, гдѣ се и сада познає место онога шанаца. Ту є было офицера изъ Срема све самы Срба: маіоръ Лукићъ, капетанъ Кљоновићъ и капетанъ Бежановићъ; а изъ вальвске нахиє быо є: мой отаць Алекса Обрлайтнантъ; Петаръ Ракараць, Лазаръ Илићъ, Малаый Янко, и Милисавъ Милошевићъ лайтнанти; поць Ђука быо є Фендрикъ а Ђока Мићановићъ стражмештеръ. Ту самъ гледао како мой отаць, да бы и другима людма омилию екзерцирѣ, скине офицерскій мундиръ па стане у редъ и екзерцира се као простъ фрайкораць.

Немци поузимаше градове као Шабачъ, Београдъ, Смедерево и тукоше Соко, куће попалише али градъ немогаше узети. Кадъ су Немци Београдъ тукли, онда є мой отаць Алекса са 700 момака између Панчева и Београда у некаквимъ ритовима 15 дана чувао ћесарову войску, а кадъ се Београдъ предао опетъ се, къ Вальву повратио. — — —

Кадъ већъ Немци съ Турчиномъ учине миръ и у Србији што су были освоили све поврате Туркомъ, и ћесарева войска оде натрагъ (око 1794 год., а фрайкорци оду свакој својој кући, будући є одъ султана амнестија читана, онда сви Србијански офицери скупе се кодъ Михалъвића у сремскимъ Карловцима, гдѣ є онъ Немцима морао рачунъ давати за ратне трошкове. Михалъвићъ понуди све офицере да остану у царевой служби и да ће свакој своју плату уживати. — — —

Мой отаць нехтене остати, него се врати кући у Бранковину, а за њимъ Лазаръ Илићъ изъ Ябучя, и Петаръ изъ Ракара, а они други остану те су сви ишли на Француза воевати, као малаый Янко, Милисавъ Милошевићъ лайтнантъ (кои є остао живъ одъ Француза, и опетъ пређе нама у помоћъ и погибе на Мишару 1806. г.) Ђука Фендрикъ, Ђока Мићановићъ стражмештеръ и млоги други. Мой отаць добиє пензию и врати се кући. Кадъ онъ дође кући а то нахија остала безъ старецине и безъ суда. Паша дошао, приміо Београдъ по трактату съ мало Турака. Како су Немци отишли, а Турци іошъ свое судове неоставили, то мой отаць почне судити као

кнезь или обрлайтнантъ, и свудъ є по нахиі одіо, и народъ му се добро повиновао. Текъ после године дана поставе Турци свое судове по касабама, и тако у Вальву є быо Муселимъ и кадіа а онъ у нахиі кнезь као и пре њмачкогъ рата. Никола Грбовићъ преко Колубаре быо є Лишкій кнезь; а Подгорци, коима є кнезь быо умрѣо, дођу молити могъ отца да сѣдини Подгорѣ са своіомъ кнежиномъ и да обадве кнежине држи, или да имъ онъ даде каквога изъ свое кнежине кнеза. Онъ, премда є оне године судіо и тамо, ніє се хтео приватити за сву кнежину, но рекне имъ, да они између себе кнеза иберу, а они рекну: а ты намъ дай за садъ баремъ Јоку изъ Рабаса да намъ кнезує. Онъ имъ каже: да є то мучна стваръ єдномъ човеку изъ друге кнежине у туђој кнежини кнезовати, а кадъ башъ хоћете за кнеза Јоку изъ Рабаса, онда ето вамъ узмите съ њиме заєдно и село Рабасъ одъ мое кнежине, а и тако є на међи; то село нека буде одъ садъ подъ вашомъ кнежиномъ. — И тако Подгорци буду задовольни. Докъ 1792. г. чуємъ я у Срему, гди самъ у школи быо, да є мой отаць одъ Турака рапљивъ. Некій Турчинъ Муста-бегъ Яићъ, кои є у прошломъ рату приміо у боевима пизму на могъ отца, рекне у Вальву: Одиде Алекса да ти нешто кажемъ. Онъ се као познанику прикучи, а Турчинъ изподъ скута опали пиштольмъ и мало га преко ребара рани, и кошуль на пљму запали. Турчинъ, кои є веће спремна коня држао побегне у Босну, а мой отаць остане да по кнежини и да ль суди и уређує. Онъ како є видіо у оно ратио доба по Срему и Банату, како су села на купаніє поделѣна, іоште како се вратио изъ Карловаца, одма є наредіо кодъ сваке цркве по єднога главнога кмета надъ онимъ селима, коя годе оной цркви иду, а свакој цркви ишло є по 8 и по 10 села, и тако тій кметови, звали су се срезкимъ кметовима. Шта є годъ хтѣо и имао заповѣдати слао є свога булюбашу и пандуре кмету, а кметъ є опетъ кнезовску наредбу селяцима казивао, и тако є себи трудъ одлакшавао. Онъ є непрестано по кнежини одао и кога кметови и селяци обтуже, и да є кривъ види, казіо га є онде у селу гди є погрешіо. А за врло велике кривице морао є слати у апсъ муселиму и кадіа (у Вальво).

Будући да є обичай быо да и Муселимъ и кадіа подъ аренду закуплюю своя мѣста за суденъ, тако є Асан-ага братъ Осман-паше изъ Сребрнице закупио Муселимукъ а братъ му кадилукъ у Вальву, (то су были обадва стричеви оногъ доброгъ Хади-бега нашегъ сръскогъ пріятеља у последнѣ Карађорђево време.)

Како су турски сударци имали обичай, да свакога ко є и найманъ кривъ Србинъ, или Турчинъ, кадъ падне у апсъ, да га глобе, и кољико више могу да узму, то є свагда мой отаць у таквомъ случаю заступао и одговарао како Србина тако и права Турчина, и глобити ніє давао; зато су га поштени и мирни Турци врло уважавали; а особито Срби любили су га као свога отца и поштовали као найвећегъ одъ Турака заступника. Србо како се какавъ муселимъ или кадіа покаже као великій глобаръ, а онъ се договори съ кнезомъ Грбовићемъ и Бирчаниномъ, па покупе и обуку найречитіє кметове у найсиромашніє хальине, учине скупштину, пригласе и неке поштене жителѣ Турке, и дођу на мешћему пакъ викну на зулумъ, напишу прошеніє, у комъ опишу

савъ вулумъ и да га сиротиня неможе више да трпи, но паша да га дигне, или сиротиня хоће да бега у Кауре (у Сремъ). По томъ то прошеніе узме мой отаць и однесе везиру, кои га е врло пазіо и уважавао, и са собомъ доведе болѣгъ судію. Тако самъ чуо, да су за 12 година (толико су Турци после Немца до Каркѳорѳа држали) променули осамнаестъ кое неправедны кадія, кое злы муселима. Тако е слога и подъ Турцима врло помагала. Гди су кнезови у любви ту су и кметови и сиротиня сви у любви и послушанію.

Пытате ме, какве су то скупштине за Турака бывале, и како су се смели скупляти? — То ништа ніе било ново; то е може быти іоште одъ Косова остало, а може быти да су бывале скупштине іоште и за време нашия царева. — Но ове скупштине, кое я памтимъ, овако су бывале: Сва три кнеза, мой отаць Алекса. Никола Грбовићъ и Бирчанинъ Илія, заедно по съ неколико кметова дођу у Вальво, и донесу свакій одъ свое кнежине рачуне на судъ, ако е преко кога кнежине прешао какавъ паша или другій какавъ Турчинъ, на кога се много на дочекиванъ потрошило, или су какву япію или што друго плаћали, што се мора на сву нахію порезати. У Мешћеми предсѣдава по неколико стары Турака ага, они тевтере виде, и кадъ признаду да су тевтери упутни, онда кадія потврди своимъ муромъ. Кнезови узму тай тевтеръ расхода и однесу везиру у Београдъ, кои и свою порезу трошковима дода, и бурунтію напише, по колико на одну оженѣну главу долази, и тако едни пута дође на мешћемску главу по сто а кад-кадъ и выше гроша о Митрову-дну и о Ђурђеву дну. Но треба и то знати да у Вальвской нахіи мешћемски глава ніе выше было уписаны него само 750. Тако су кнезови после немачкогъ рата казали првомъ везиру, и толико су после свагда држали, а оно кадъ порезу у народу по оженѣнымъ главама то дође по 8 или найвыше по 10 гроша, ербо су кнезови главе одъ везира крили, а спаіе и други Турци кои су знали нису везиру хтели казивати. Но кнезови кадъ су ишли везиру поради пореза, поведу срезске кметове найболѣ газде, кои обуку се у найсиромашніе халине, крозь капу пропали перчини, крозь чакшире колена, крозь опанке прсти пропали. а кадъ дођу тамо предъ везира повичу: Аманъ, аманъ за цареву здрављ! много е пореза давати, неможемо, ето какви смо ми голи и бо- си, а мы смо злеудне найболѣ газде у сиротиньи, ко ће одъ насъ оваковы дати по 100, и по 160 гроша на главу и проче. — Онда везиръ попусти мало одъ порезе. Тако су и сви кнезови одъ свега пашалука радили, и свое кметове доводили и у Београду се састане кад-кадъ по 200 и выше кметова и кнезова у той великой скупштини. И договоре се сви кнезови пакъ и кнезови и кметови сви у гомили предъ пашине сарае. Кнезови уђу кодъ паше, а сиротиньски кметови у авліи, али то бива обично сутраданъ кадъ веће везиръ разреже порезу, пакъ имъ се учини много и кадъ сви чуо, и онда иду предъ сарае и вичу, и помажу до Бога се чуе, а паша имъ по нешто одобри и уманьи.

НОДГРЪВЦИ.

Руско раскоштво и руско гостопримство у Казану на азіатской граници,

Чимъ за мало времена траюће лето прође, одма настане тамо права „поворка веселя и опойну силу имаюћи забава“, коима се благородство са свимъ срдцемъ и душомъ преда. Маскараде, балови, доручци, ручкови, вечерня и ноћна друштва, сапъканя, концерти, и млога друга, све то наизменце иде едно за другимъ. Кадшто се о праздницима одъ два сата после подне, па до три и четири сата после поноћи, — дакле четрнаестъ сатій безъ прекиданя, игра! Тако су страстно обитатели Казански за игру заузети, да они, чимъ са свои польски добара у варошь дођу, никакавъ посао за пречій и важній ненаоде одъ правленя балова и саставляня друштва, и тако ту свакій, кои само иоле средства на то има, балове прави и части дае. А ни помислити се несме, да се то ту и за длаку одну манѣ светло чини, него по првимъ местама Европе. „Я самъ“ казуе отмѣнъ путникъ еданъ „на таковимъ веселяма быо, коя понеке наше найсայніе балове у Лондону и Паризу помрачаваю. Собе су найкрасніе понамештане, богати дувари свећняци съ небровенимъ воштанимъ свећама засеняваюћу светлостъ око себе распростиру, — басамаци су у средъ зиме са мирисавимъ у чбуновима цвећемъ изъ топица накићени, — госпе одъ діаманта блистаюћи се, прекрасно и вкусно обучене, паризкимъ бы салонима првогъ реда на честь служиле, — мложина су служителя у богатимъ мундирима на свакомъ излазку понамештани — све то са скупоченомъ вечеромъ окончаваюћи, при којой раскоштво ништа нештеди, съ чимъ само годишнъ то доба служити може, и при којой найскупоченія вина, изобилую, сачнява правило казанскогъ бала, и то се за цело то време изъ дана у данъ повторява и домаћини се надмећу, кои ће кога у великолѣпію и раскоштву да надвиси.

Истый тай путникъ, Енглезъ, у старой той и главной вароши Татарске ненаоди скоро ништа, шта бы покудити могао, до великогъ гостопримства тамошньи жителя, кои се и у два сата после подне уврећени нађу, кадъ имъ ко цело едно туце шолѣва врло топлогъ и якогъ чая, попиту одрекле. Тамо се человекъ нигди несме дати видити, а да одъ дружелюбивогъ и доброжелателногъ Татарина за рукавъ сцепанъ и скоро клечећи молѣнъ nebude, да баръ шесть до осамъ шолѣва чая поіе; онъ има обичай и разсрдити се, ако бы дознао, да е гость нѣговъ кодъ овога или онога шестнаестъ шолѣва употребію, незнаюћи, чимъ е онъ то пониженъ заслужію. — Манѣ одъ двадесетъ шолѣва чая пити, то се већъ сматра као презреніе. Притомъ треба знати, да гость, кои двадесетъ шолѣва надвлада, или съ великомъ борбомъ по кою одкине, чимъ изъ те куће изиђе, таки одъ другога нападнуть и молѣнъ буде, да се само на неколико минута у кућу нѣгову сврати и двадесетъ шолѣва чая поіе. Путникъ е тай више пута морао медицинирати, да се тимъ рѣavy послѣднца гостопримства тога опрости.

Свакой мужевльвой тайни жена у трагъ уђе.

Една трговачка госпа да на гласъ, да іой треба собна служавка. Девочка една, којой тай міо гласъ до у-

З А Ч И Н И Ц И.

(Речи старинске мудрости.)

шію дође, представи іой се, и да бы є о врстнимъ качествама своима уверила, позове се на госпою Л., која є на другомъ краю вароши живила, да є више времена повольномъ нѣномъ служавкомъ быти сређу имала. Трговачка госпа чувши за име раніе заповеднице девойкине одпусти ову, у намери къ предреченой госпои отићи, да се сама собомъ о истинности речій девойкини освѣдочи. А да башъ праву истину кажемо, ніє ни ово толико на ню дѣйствовало, да она башъ сама собомъ поради известія тога тамо иде, већъ ю є више на тай коракъ побудило ово обстоятелство: Име госпоє те, коє є служавка споменула и на кою се, као што рекосмо, звала, показивало є, а у самой ствари и была є то башъ она женска, о којой є мужъ нѣнъ често говорио, и ніє се могао довольно нѣне ношнѣ, нѣногъ ода, нѣногъ држана, нѣне лепоте да напали — онъ ю є тако ако похвальивао, да є тай поступакъ нѣговъ саревнованѣ у жени нѣговой поджегао, при свемъ томъ, што є онъ аки немарно казивао, да ю є или гди у шетнѣи или у позоришту комъ видіо. Она се є и тако поодавно већъ око тога трудила, не бы ли гди на дивну ту лепоту наишла, али бадава, ніє іой нигда желя за рукомъ изићи могла. Ништа дакле друго, већъ є то башъ права судбина была!

Садъ ми се заиста, мисляше она у себи, прилика ова измаћи неће. Девойка каже, да є кодъ нѣ служила — подъ видомъ, да самъ се рада о девойки известити, и демъ, па ћу да видимъ извикану ту додолу, о којой мой мужъ непрестано сая! — Заповеди да се конѣи упрегну и кола дотераю.

По девойкинимъ речма оде она у онај сокакъ и у ону кућу, гди є госпоя та обитавала, пріави се и чекаше у предсобію. Докъ є она ту седила и чекала, дође мало едно дете држећи у рукама мало едно изображеніе, заблене се у ню, па после остави то изображеніе на столицу одну и отрча. Чеканѣ се продужи. Седећа госпа већъ є све у соби прегледала: изображенія, цвеће, застирке и т. д. па іой дође на паметь да толико чеканѣ изгледа већъ на неучтивость неку. Друга бы неучтивость ту извинила, али трговачка госпа неимаде ништа више да гледа — осимъ малогъ портрета на столиці, коє є дете оставило. Истина є то неучтивость — али пустише є толико времена саму самциту да седи — она подигне са столице преокренуто изображеніе, погледи у нѣга, и — — изъ свегъ грла дрекне. Шта є видила? Мужа свога, одну непознату госпу, сасвимъ близу едно до другогъ седеће, а међъ нѣима іошъ едно треће лице, коє нећемо яснѣе да означимо.

На вреску нѣну, која се далеко распротрла была, отворе се врата една, и появи се госпоя домаћица.

Позоріе, коє се садъ између нѣи две, обе младе и лепе, обе у првимъ и наибольшимъ заведеніама воспитане, догодило, было є такове живости и жестине, да бы тешко сребрномъ и позлаћеномъ намештаю себе оне на честь служити могле. Одъ речи дођу до песница. Една другој ніє дужна остаяла. Чипке изцепане, витице и коврънице порушене буду; домаћица остане страшно изгравана, а трговачка госпа оде съ разбіеномъ главомъ, али однесе са собомъ и добаръ комадъ курюка за знакъ одржане побѣде.

1. Нико неможе избећи свою судбу, нарочито ако зарана непримѣти, куда є река нѣговогъ живота тећи започела, те се како непотруди другій іой правацъ дати, и тако можда нѣнъ пакостанѣ ударацъ поне у нечемъ омести.

2. Ко самъ нетражи у својой невољи помомоћъ, и своевольно се очаянію предає, томе є суђено да пропадне, нити му ико другій помоћи може. Свака срећа, као нешто *сз нама* сасвимъ скопчано, мора, у нама самама свой коренъ имати, пакъ зато и неможе насъ нико на силу усрећити, ако мы сами нѣму непомогнемо, да свою благородну намеру у нама произведе.

3. Нема веће будалаштине, него се онако у животу управљати, како ће се наши крвни непријатељи изъ свега срца радовати. Найболѣ є кадъ се човекъ тако влада, да му нѣгови злотвори завидити мораю, ерѣ то є знакъ, да онъ у чему было напредує.

4. Найвећій є непријатељъ човека *очаяніе*. Кадъ є човекъ у очаянію, онда и найвећи злотвори нѣгови умире се, будући недрже за нужно къ нѣговомъ падежу штогодъ принети.

5. Ништа ніє неупутнѣе, него се безмерно печалити за изгублѣнымъ каквымъ благомъ, коє се више никако неможе поврагити.

6. Ко ме, было люди, было тако-названа судба некако показує, да є оставлѣнъ, тай се іоште *само на себе* обратити и *самъ у себе* упети мора. Одржи ли се овако безъ помоћи, то є саму судбу својомъ крепкомъ вољомъ и юнаштвомъ надвладао; пропадне ли, поне є као юнакъ а не као кукавица пао, поне є у найвећой незгоди свое човечіе достоянство показао и сачувао.

7. И онај, кои по гдиконима околностима може држати да є изгублѣнъ, іоште никако неможе знати, шта є Богъ съ нѣиме изредити намерио; ерѣ Онъ нередко узвышава и „нища одъ гноища.“

8. Никадъ неваля савъ свой напредакъ, сву свою сређу са еднимъ єдинимъ человекомъ *неодлучно* скопчавати; будући насъ тако една єдина незгода, коима є животъ човечіи и сувише изложенъ, у савршено очаяніе бацити може.

9. Ко негледа самъ собомъ нешто важити, него є тиме задовољанъ, што ће га пука светина, было збогъ другогъ, съ киме є случайно скопчанъ, было збогъ траљави' спољашнѣи' добара у нечемъ уважавати, — тай іоште ніє дошао на мысао, да є *човекъ*.

10. Ко негледа свою судбу надячати, или се поне духовно надъ нѣоме узвысити, тай никако непринадлежи ни у редъ малы' юнака.

11. Ко ме є Богъ пріятну спољашность а къ томе и добро срце дао, тай неће моћи довольно Богу одговарати, ако се небуде потрудио, да ове дарове божіе што дуже и болѣ на свою и свои' ближнѣи' сређу употребљавати може.

12. Нема веће среће у несрећи, него кадъ човекъ такове предке или родителѣ има, кои му у величини духа, кои му у доброты за юначкѣи и узвышующѣи примѣръ служи, и нѣга на юнаштво и постоянство у издржаваню невољъ побуђую.

Саобщтіо

Богое Живковићъ.

ДОМАЋЕ И СТРАНЕ НОВОСТИ.

СРБИЈА.

По гласу „Званичны Новина“ бр. 8. постављенъ е допосланный Протоколиста быв. Врховногъ Суда г. Стефанъ Радойчићъ за Архивара Попечительства Правосуд.

ТУРСКА.

Промена положая христјанскогъ свештенства. — „Осерваторе Триестино“ доноси намъ еданъ беретъ, коимъ се саданый патриархъ у своме достоинству потврђуе, и изъ когъ се ясно види, у како се згодномъ положаю налази грчка патриаршија у Цариграду. У томъ берату одриче се Порта свакогъ мешана у изборъ патриарха, митрополита и други духовны лица, и дае се цркви право, да може имати непокретногъ имана и да може наслѣђивати Сви су христјански поданицы патриарху тако подчинѣни, да патриархъ у брачнымъ и разводнымъ одношаима неограничено рѣшава, да може прописати и наложити црквене казни, да може по свомъ произволению одъ цркве исключавати и црквено-обредно саранъиванѣ одрицати. Исто ово право казнена безъ уменшания државны властей пристои патриарху и према вышемъ и нижемъ клиру. Овай (сирѣчь клиръ) неможе се одъ државны властей безъ предварителногъ знааня патриарха подъ затворъ ставити. Найпосле е патриарху и синоду уступљиво право петиције (т. е. да могу предложена и зактевана чинити).

РУСИЈА.

Еданъ дописатель пише изъ Калиша подъ 8. Фебр. слудуюће: Грађански губернатори краљвства польскогъ дошли су у Варшаву, да учине подворенѣ новоме намѣстнику краљвства. Као што се тамо говори, доћи ће царъ Александеръ II. идућегъ пролећа по свой прилици у Варшаву. — Новонаименованный заповѣдникъ 9-те пѣшачке дивизіе, генерал-мајоръ Дитрихъ, отишао е изъ Варшаве, и одпутовао е са јошть некимъ официрима у Бакчи-Сарай. У Криму трају јошть еднако непријателства, прегда генералъ Лидерсъ о никаквомъ важномъ догађаю или бою невяля. Но тренутакъ е већъ ту, кадъ ће у Криму лепо време настати, и зато е већъ крайнѣ време, да се примиріе заклучи, ако међутимъ какова важнја войничка предузећа не бы предстоѣемъ заклучоению мира на путь стала. Новостављеный командантъ южне войске, генерал-лейтнантъ Сухожанетъ, стигао е у Одесу и држао е смотру надъ тамошньомъ войскомъ. У Русији нису до садъ јошть видди прекинута ратна спреманя.

— У Петербургу 30. Януара. (Грофъ Орловъ и његово посланство). — Данасъ се грофъ Орловъ, генерал-ађутантъ његовогъ велич. цара, кренуо одавде на путь у Паризъ. Тиме, што е царъ башъ њѣга за пуномоћника на конференціама избрао, све се яснѣ посведоча-

ва искрена желя царева, да се миръ што пре заклучи, а съ друге стране — као што еданъ дописъ „Най-прайзише цайтунга“ наводи — и његову тврду намѣру, да явномъ мишљеню Русија нимало непопусти. Грофъ е Орловъ јошть съ почетка быо противанъ овоме рату са Турскомъ, и кадъ е царъ Никола, у највећемъ степену разяренъ быо противъ поступаня Турске, одвраћао е њѣга одъ сваке воене демонстраціе, о којой се ніе могло знати, да ли ће се отуда ратъ породити или не. Али царъ Никола быо е у оно време савршено убеђенъ о томе, да улазакъ руске войске у подунавска княжества године 1853. неће повући за собомъ никакве важне и озбыльне послѣдце, као годъ што е то было године 1848-е, кадъ се то исто догодило, и кадъ то никаквомъ заплету и размирицы ніе повода дало. Али године 1848-е имале су европске силе многе послове, и нису имале кадъ, мыслити и обазрети се на неколико руски полкова у подунавскимъ княжествама. Сада пакъ стаяле су ствари сасвимъ другче, и одъ тогъ се времена много коешта догодило, што е разположенѣ западны сила противъ Русіе раздражити могло. То е врло добро знао и провидіо грофъ Орловъ, и што нико цару Николи ніе у очи казати смео, то е онъ казао, то естъ, онъ га е одвраћао одъ прелаза преко Прута и одъ войничке окупацие (заузимања) подунавски княжества. Онъ збогъ тога истина ніе пао кодъ цара у немилость; еръ таковый вѣрный и осведоченый пріятель царевъ, као што е грофъ Орловъ, кой е свой животъ за цара опасности излагао, кадъ е побуна овоме пропащу грозила, неможе лако у немилость пасти; но онъ ніе ни то дознао быо, да е заповѣсть за прелазакъ руске войске преко Прука непосредствено изъ кабинета царскогъ у Бесарабію оправљена и дознао е текъ доцнѣ изъ новина, да е предня войска 5-огъ корпуса већъ у подунавска княжества ушла. Онъ истина ніе правый дипломатъ, но онъ е инакъ најзгоднѣе лице, кое бы свога високогъ господара и свое отечество у овомъ тугальивомъ и незгодномъ положоению найдостойнѣе заступати могао, а да ни едномъ ни другомъ нимало непопусти. Онъ може быти одлази на путь съ тежкимъ срцемъ, еръ е његовъ задатакъ врло трудашъ. Кодъ толики услуга, кое е онъ своме отечеству до садъ учиніо, быће ово дѣло, кое е садъ на себе примію, доиста најважнја њѣгова услуга. Свакій му вели овде: „съ тобомъ Богъ;“ а и я му то одъ свегъ срца мога велимъ!

— У Варшави 6. Фебруара. — (Последнѣ данн князя Паскѣвића). — О последнѣмъ данима живота князя Паскѣвића доноси намъ „Най-прайзише цайтунгъ“ слудуюће: „Последнѣ време његовогъ болована было е подобно постепеномъ изумираю, но готово до последнѣгъ часа свога быо е при чистой свести и говорію е дено и разумително. Свое лѣкаре меняо е онъ свака три или четири дана. Последнѣ вечери быо е у некой

буни и говоріо замршено и неразумително; али 21. Януара у 5 сатій предъ зору дошао е опетъ къ себи и рекао е, да е сладко спавао, и да га е санъ яко подрепіо, па да се у слѣдству тога могло болъ осећа. После некогъ времена заискао е руску войничку чорбу, тако названу „Уху,“ одъ кое е неколико кашика сркнуо; после тога јоштъ е мало говоріо, но њгове су рѣчи бывале све замршеніе и неразумителніе, а мало затимъ е и издауо. — Кадъ су га парали, нашли су у тѣлу њговомъ два рака одъ необичне величине; а осимъ тога быау јоштъ два омани, кои су се текъ почели образовати. Дробъ му е био врло повређенъ и искваренъ, и лѣкари су се врло яко чудили како е могао князь у таквомъ станіу тако дуго и живити.“

— У *Петробургу 4. Фебруара*. Њгово велич. царъ подаріо е за знакъ свога високогъ благоволенія прайскомъ президенту г. Гумбинену одъ Биренъ и саксонскомъ тайномъ савѣтнику Кернеру; орденъ св. Анне другогъ степена. —

Дописатель рускогъ у Тифлису излазећегъ листа „Кавказъ“ доноси намъ слѣдуюће вѣсти о войсци генерала Муравіева:

„Войска руска отишла е текъ онда изъ Карса, кадъ су све планине и равнице у околини Карса биле покривене дубокимъ снегомъ. Но зато опетъ нису се сви полкови повукли у руске провинціе. За проматранъ остала е една бригада 18-те пѣшачке дивизије, а у Ардагану остављено е едно оманъ одѣленъ подъ командомъ Ђсаула донске артилѣрије Кулгачева. У свима санџацима, кои су се Русији покорили, влада миръ; жители су плаћали порезъ, кои имъ е одъ мѣстны старешина наложенъ био, и оддали се занимањима мира и приватногъ живота. Но пре краткогъ времена био е нарушенъ миръ у санџаку ђелскомъ: Аслан-паша са своимъ братомъ Изет-бегомъ и едно 400 едномышљника њјовы почели су жителъ на буну дизати. Кадъ е Ђсауль (Ђсауль значи козачкѣй капетанъ) Кулгачевъ дознао мѣсто, гди се та бунтовна чета скупила, заклучи онъ, да изненада на њо нападне. Онъ се на ту цѣль крене съ три сотніе козака и четири ракетске машине, подѣли своје одѣленъ на две части и нападне на непријателя съ две стране. Турци нападнути овако съ обадве стране, нагну бегати, и наше сотніе гониле су њи 15 врстѣй далеко. 60 Турака буде кое убиено кое ранѣно, а десеторица буду заробљени, међу којима е био и главный помоћникъ и баряктаръ Аслан-пашинъ, Курд-Шевешъ, кои е казывао, да е и самъ паша коплѣмъ ранѣнъ. Међу погинувшима быаше и еданъ сеонкѣй старешина санџака ђелскогъ. Осимъ тога задобиемо овде до 30 коня. Нашъ губитакъ састои се у четири ранѣна козака, и два коня. Овай се бой догодіо 1. Януара. Истога дана крене се Ђсауль Кулгачевъ натрагъ у Дадашинъ, почемъ е све ранѣнике покупио, и препоручіо неги и надгледаніу жителя сейнотски. Онъ е прешао са своимъ одѣленъмъ за 13 сатѣй око 100 врстѣй и то по дубокомъ снегу и при најячой зими. 2-гъ Януара, почемъ е у санџаку ђелскомъ савршено миръ повратіо, повратіо се опетъ натрагъ у Ардаганъ.

— Руска извѣстія генерала князя Лабанова-Ростовскогъ изъ ђеницеска являю, да су тамошня утврђена поради обране вароши и тамошнѣ ђупріе сасвимъ довр-

шена, и да бы садъ непријатель наишао на врло якѣй odporъ, кадъ бы на ђеницескѣ напао.

— Изъ Тифлиса являю, да е една часть карске войске придана у помоћъ генералу Мухранскомъ у Мингрели; да бы тако подрѣпио свой проматраюћѣй корпусъ. Неколико полкова, кои су при юришеніу на Карсъ яко страдали, стигло е у Тифлисъ; — генералъ Муравіевъ поставіо е за пашалукъ карскѣй привремено правительство.

ФРАНЦУСКА.

У *Паризу 29. Януара*. Принцъ Ђронимъ, стриць сандангъ цара Францускогъ, приміо е данасъ посѣту одъ грофа Буола, Кларендона и Кавура, и барона Брунова, Хибнера и Буркнея, кои су сви членови паризки конференціа. — Довече ће бити кодъ грофа Валевскогъ велика дипломатска забава и часть, на коју су позвани сви у Паризу наодећи се пуномоћници при конференціама. — Г. Мандерштремъ, новонаименованый шведскѣй посланикъ при Францускомъ двору, стигао е већъ у Паризъ.

У *Паризу 8. Фебруара*. Овди се говори, да е долазакъ Али-паше зато закаснѣнъ, што е пре полазка изъ Цариграда кберъ своју удао.

— Собе, кое су опредѣлене за царевогъ потомка, и у којима е пре принцеза Клементина обитавала, леже при земљи, окренуте су къ тилѣрѣйской авли и стое у саюзу са собама царице. Цео намѣштай овы соба сама царица надгледа и наређуе.

— На зактеванъ више трговаца изъ Хавра, одправіо е ратный министеръ едно одѣленъ войника у Хавръ, да реченимъ трговцима припомогну истоваривати грдну количину ране и брашна, коя е тамо стигла.

ЕНГЛЕСКА.

Главный командантъ енглеске кримске войско, генералъ Кодрингтонъ, послао е ратномъ министерству слѣдуюће извѣстіе:

У *Севастополю 23. Януара*. — Господине! Маршалъ Пелисіе явіо ми е пре неколико дана, да ће се данасъ николинъ градићъ у воздухъ распрснути, и дао ми е доцніе на знанъ, да ће се у 1 сатъ по подне лагуми подиалити. Съ унутрашњи одѣска реданскогъ брежулька и съ други точкѣй руски линія, може се сво пристаниште лепо видити и прегледати. Време быаше красно и ведро. На сѣверной страни Севастополя могао е човекъ разпознати свакогъ рускогъ стражара, свако одѣленъ радника и свакогъ поединогъ рускогъ войника, кои се одмарао и сунчао. Кадъ и кадъ падало е по едно непријателско ђуле или кумбара у варошь, иначе ништа друго ніе прекидало мртву тишину и управо рећи пустошь. На нашој (т. е. южной) страни Севастополя бацали смо погледъ нашъ на велике порушене касарне, на унутрашнѣй заливъ кодъ развалѣны бродница, на остатке павлове тврдињѣ, и на далеко разгранато пристаниште съ леве стране, гди стое порушене и окрићне куће праве вароши Севастополя. Тамо се осимъ тога налазила и она позната дугачка линія кодъ шилястогъ свода, казamate у унутрашности Николиногъ градића, кои е имао съ морске

стране двогубый редь прсобрана. Николинъ градиѣ сто-
яо е на єдномъ у пристаниште увлачеѣмъ се землѣзу,
а на сѣверной страни лежи у таквомъ истомъ положеню
градиѣ Константиновъ.

Ово великолѣпно и страовито позоріе быаше врло
занимливо, ерѣ се тиме хтео дати новыи очевидный до-
казъ силе и ратногъ успѣха, и будући се више одъ 106.000
фунтій барута у разнымъ лагумма налазило. У опредѣ-
ленный сать дже се гутъ и приѣ облакъ дыма на левой
страни градиѣ; мало часъ после подиже се и другій
облакъ; затимъ допре до ушю наши страшанъ тресакъ
и грмљавина развалине и одломцы зицина одлетише у
облаке и на све стране; запалѣнъ лагума на левой стра-
ни и у средсреди было е такоѣе означено єднимъ густимъ
облакомъ дыма, кои е закланю разоренъ. Сунчани зрацы
сіяли су умилято на те густе облаке дыма, кои су лебди-
ли надъ своіомъ жертвомъ. Кадъ е тихый ветриѣ раз-
туріо димъ, онда се одъ гордогъ Николиногъ градиѣ
ніе могло ништа друго видити до єдна гомила развалина,
и да е страшило пристаништа саранѣно у нѣговымъ та-
ласима. Станъ бродница я самъ веѣ у момъ преѣшан-
нымъ писмама обширно разясню. Оне су све разорене,
а земля око нѣи сва е прекопана и вспревртана ашови-
ма. Корито бродница, одломцы раздроблѣны гранитски
стена, капѣ, гвоздене полуке и греде, све то лежи изпре-
метано и у найвеѣмъ нереде, и показуе намъ ликъ
найвеѣе пустоши и разорена. — В. I. Кодригтонъ.

ПОЛИТИЧНЫЙ ПРЕГЛЕДЪ.

У смотреню накнаде ратны трошкова, кою Енглеска
и Француска зактеваю, пишу „Берлинеръ цайтунгу“ изъ
Берлина слѣдуюѣе: „Према се мора узети, да су се за-
падне силе упустиле у источный ратъ безъ никаквы
точно опредѣны намѣра и цѣлїи, и према оне съ почет-
ка нису ништа друго у виду имале, него да принуде Ру-
сію, одустати одъ свогъ настрѣя на Турску, то се и-
пакъ у теченю рата овогъ выше пута пораѣало пытанъ
о томе, на кои бы се начинъ могле накнадити оне огромне
жертве, кой е овай ратъ западне силе стаю. Оне су найпре
обратиле погледъ свой на Русію и на Турску, и то на
Русію зато, што е она неприѣтель, и што бы она, ако
бы была надячана, морала по досаданѣмъ обычаю и прак-
тики платити ратне трошкове, а на Турску збогъ тога,
што су саюзници тобоже нѣ ради у ратъ и упустили се,
и што дакле по правилу она сила, коіой се помоѣ дае,
накнаѣа све ратне трошкове оной држави, коя іой пома-
же. Наскоро се увѣре западне силе, да Русія на плаѣн-
нѣ ратны трошкова никако пристати неѣе, а съ друге
стране, да Порта нема одкудъ да плати. Француска и
Енглеска дакле морале су смышляти другій начинъ
и средство, и чини се као да су га и провашле.
Недавно трудію самъ се (вели дописатель овогъ чланка),
да протолкуемъ она саобштєня, коя намъ доноси „Ревю
Контанпоренъ“ о заузеѣу острова Мадагаскара одъ
стране Француске. Ясно е дакле, даѣе и Енглеска, коіой
е прешло у начело, да умножи и разпространи свое ко-
лоніе (насеља), да гледа да се одъ буди кое стране наплати.
Садъ се веѣ могу тежнѣ и намѣре Енглеске мало по
мало осетити, почемъ ѣе она, као што се у Лондону раз-
носи гласъ, наскоро оправити єдно посланство у Брази-
лію, кое ѣе имати тай задатакъ, да правительство бра-

зилско предупреди, мешати се у унутрашнѣ одношеня
лаплатеки држава. Изъ тогъ поступка веѣ се дае при-
лично разпознати, на каковый начинъ Енглеска тежи, да
накнади грдне жертве овогъ рата. Француской и Енгле-
ской быѣе садъ доиста много лакше, да са изван-европ-
скимъ земляма насеља и притяжана своя приумложе, бу-
дући садъ нема ни єдне државе, коя бы се томе озбыл-
но противити могла, само ако се Француска и Енглеска
у своимъ мѣрама у умышляима сложе. Прайска и Ау-
стрія нису морске силе, зато се оне неѣе ни противити
освоеню изван-европски земаля. Русія се мора топрвѣ
одъ своіой губитака оправляти и свою флоту наново
подиѣи, пре него што бы она томе на путь стати могла.
Остае дакле іошть само сѣверна Америка, коя бы поку-
шати могла, да речено осваивъ предупреди. Но будући
е она сама свою флоту запустила и занемарила, зато бы
се она само у саюзу са каквомъ европскомъ морскомъ
силомъ повольномъ успѣху надати могла. Та бы морска
сила морала бити Русія, кадъ бы она сирѣчь іошть то
была. Енглеска и Француска дакле имаю садъ изванъ
Европе сасвямъ одрешене руке.

У Паризу 8. Фебруара. — Юче се баронъ Буркней
заєдно са своіомъ породичномъ вратію натрагъ изъ Блоа,
и сместіо се у онаи истый квартирѣ, кои е съ почетка
за аустрійскогъ министра грофа Буола у зданію „Хо-
тель де ла Терасъ“ спремлѣнъ быо. Грофъ Буоль оста-
ѣе пакъ у зданію „Хотель Бристоль“, гди се съ найве-
ѣомъ угодности и комодитетомъ сместіо

Догодъ се грофъ Буоль у Паризу бави, иѣи ѣе сва-
ке неделѣ по двапутъ єданъ царскій кабинетскій курирѣ
изъ Беча у Паризъ и обратно. Данасъ предъ вече оти-
ѣиѣе такавъ єданъ курирѣ одавде у Бечъ.

Довече ѣе давати грофъ Валевски за честь грофа
Буола єдну сайну дипломатску часть, на кою су позва-
ни сви присутствуюѣи пуномоѣници страны држава, ов-
дашній аустрійскій посланикъ, далъ и она лица, коя су
съ грофомъ Буоломъ у Паризъ дошла, и недавно за са-
вѣтника посланичкогъ поставлѣнный баронъ Отенфелсъ,
єданъ даровитый младый дипломатъ, кои у тильріама у
великомъ уваженю стои.

Єданъ по своі прилици изъ званичногъ извора цр-
плѣный дописъ у „Журналу Франкфуртскомъ“ одриче снаж-
но, да Прайска неѣе у никаквымъ колностима да подпише
програмъ мира безъ изречены неки условія и одговара
на пытанъ, у чему лежи управо основъ изключаваня
Прайске одъ конференція, — на слѣдуюѣи начинъ:

Основъ тай лежи у томе, што западне силе закте-
ваю одъ Прайске, осимъ подписаня оны познаты 5 точ-
кїи іошть и то, да она съ нѣима предварително заключи
правый уговоръ саюза противъ Русіе, и да Прайска на
то зактеванъ неѣе да пристане. Тѣме бы Прайска не са-
мо за садъ, него и у будуѣе, и то нарочито за случай
ако бы се конференціе разкинуле, дошла у истоветно
положенъ съ Аустріомъ, то естъ у неприѣтельско одно-
шенъ према Русіи. Немоите мыслити, да су то противу-
аустрійске тежнѣ или руске симпатіе, кое опредѣляваю
Прайску, да подъ никавымъ околностима на ово закте-
ванъ непристане, почемъ се и самъ грофъ Буоль томе
зактеваню найрѣшителнѣе противію и искаю, да се одъ
нѣга одступи. То е зактеванъ положила Енглеска, а
Француска га е у пола усвоила; Аустрія пакъ, Русія,

Турска и Сардинія зактевалe су да се одъ тога одступи. Све ово што овде саобштавамо, то е све изъ поуздане руке и чиста истина. Какова ће слѣдства имати дипломатски корацы, кои ће се о томъ предмету садъ у Паризу предузети, то ћемо за кратко време дознати.

ТЕЛЕРГАФСКЕ ДЕПЕШЕ.

У Лондону 10. Фебруара. „Таймсъ“ явля, да ће предња часть источно-морске флоте, чимъ се буде крозь Белтъ проћи могло, одма одловити у Киль, гди ће очекивати даль заповѣсти, кое ће зависити одъ точкй паризки конференція.

У Цариграду 2. Фебруара. Али-паша одпутовао е прекуче у Паризъ. На последњимъ овдашњимъ конференціяма био е будући положай и устройство подунавски княжества предметъ преговора. Князь Калимахи поћи ће за найкраће време у Бечъ. — Францускй посланикъ у Цариграду, Тувенель, кои е у последнй доба нешто оболео био, већ е оздравіо.

У Паризу 10. Фебруара. Грофъ Орловъ и Али-паша стигли су у Паризъ.

Течай новаца: Дукати, 4. фор. 49 кр. за банке
Цванцигери: 4%.

ОГЛАСИ.

Стецышта се отвараю:

При Суду Окр. Шабачкогъ:

1. Надъ масомъ сьумашедшегъ љвте Филиповића дућанцие изъ Шабца, до 5. Марта т. г.

2. надъ масомъ поч. Руже, назови жене Марка Гув изъ Шабца, до 7. Марта т. г.

3. надъ масомъ поч. Стевана Раваиловића, бывш. ковача изъ Шабца, до 8. Марта т. г.

При Суду Окр. Београдскогъ:

1. надъ масомъ поч. Милана Ивановича изъ Шопића 28. Фебруара т. г.

2. надъ масомъ поч. Радована Стефановића, наслѣдника масе поч. Стефана Мильковића изъ Врелица, 1. Марта т. г.

При Суду Окр. Ягодинскогъ надъ масомъ поч. Николе Анастасіевића изъ Призрена; но у Ягодини занатомъ папуційскимъ бавившегъ се, 20. Фебруара.

При Суду Окр. Смедеревскогъ, надъ масомъ поч. Ђорђа Илића — Топузливѣ —, быв. кафецие у Смедереву, до 29. Фебруара.

При Суду Окр. Валѣвскогъ, надъ масомъ Кремане, быв. жене Милоша Теодосића изъ Брокса, а тетке поч. Иване, кћери поч. Луке Павловића изъ Стублина, до 30. Марта.

При Суду Окр. Пожаревачкогъ, надъ масомъ Станка Радовановића дунђерина у селу Ливадици умршегъ, а родомъ изъ Бугарске, 3. Марта.

При Суду вар. Београда надъ масомъ поч. Лазара Јовановића изъ Босне, а бывш. слуге Јована Бачванина оvd., до 2. Марта.

При Суду Окр. Рудничкогъ надъ масомъ поч. Антонія и Боє браће Пластоньића изъ Приельине, до 5. Марта.

Продаваће се:

1. Ливада Стевана Раића у Кукићима Окр. Чачанскогъ 23. 24. 25. Фебр.

2. Сво покретно иманѣ поч. Радована Савића калайц. у Ужицу, 23. Фебр.

3. Добра Николе Михайловића изъ Трняка Окр. Валѣв. среза Посав., 21. 22. и 23. Фебр.

4. Плацъ Димитрија Ненадовића трг. београдск. стовѣй у абаѣйск. чаршиј; 1. 2. и 3. Марта.

5. Непокретна добра Вуице Милошевића изъ Почековине у Окр. Крушевач., и отца његовогъ Стевана, изъ истога места, 25. 26. и 27. Фебр.

Судъ Окр. Шабачкогъ огласіо е за распикућу Стевана Илића, меанцию изъ Бадовинаца у срезу Мачванскомъ.

(2—6) Две мое магазе на Сави наодеће се продаемъ изъ слободне руке и то до Ђурђева дне т. год., ако ий до реченогъ дана не продамъ, да ћу ий одъ идућегъ Ђурђева дне подъ кирию. И у едномъ и другомъ случаю ко има волю некъ се самномъ споразумѣ.

Никола Токсичъ

Архиваръ и Регистраторъ Совѣта.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЬ.

(2—3) Ревностнимъ настояванѣмъ и примѣрнимъ трудолюбіемъ Началника среза Ключкогъ окр. Краинскогъ шт. капетана, г. Јована Милосављвића, кои е, чувствујући найоскудниѣ станѣ бѣдни и кукавны оны фамилія Црногорски у Петровомъ Селу помѣнутогъ среза населѣвы, предходително самъ 300 ока ране на помоћь нѣ-

ову поклонивши, живый примѣръ човеколюбія показао, — тронути нѣки одъ трговаца и жителя неготински, извољли су и то имено: Ђока Становићъ Беля 10., Јова Недель. Гинићъ, 2., Стеванъ Исаковићъ 2., г. Лазаръ Лазаревићъ членъ окр. Суда 2., Петаръ Николићъ, винар. трг. 1. и г. Крста Марк. Петровићъ быв. економъ 1. дакле свега 18 $\#$ цес а Петко кафециа, гавазъ 200 ока ране на утѣху и подпору поменутимъ фамиліяма поклонити и новце хвалѣномъ г. Старешини издати.

Како дакле овомъ охотномъ поступку срезкогъ Началн. г. Милосављвића, тако и одличномъ и сваке похвале и подраженія достойномъ примѣру овы дародателя, указуюћи публикумъ овымъ, топлу свою благодарность, хвали вишиѣгъ Творца, кои е роду нашемъ овакове човеколюбце даровао, којма подобны јошъ у роду и отечеству нашемъ имаде.

23. Јануара 1856. у Неготину

присутствователь

Србинъ.

У кући подписаногъ у абаѣйской чаршии даю се подъ кирию четири лепа дућана и четири магазе подъ умѣрену цену.

Надзират. Прав. Топчид. добара штаб. Капетанъ

Васа Илићъ.

(1—3) Кућа покойногъ г. Фукса бывшегъ Началника рударскогъ, до Началничества према Театру, продае се изъ слободне руке, ко бы дакле исту желіо или купити или одъ Ђурђева-дне подъ кирию узери нека се изволи приявити кодъ г. инцинира Цермана.